Ч. 97. Неділя 2 (15 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9: в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(*Спільні Делеґациї. — Надія на абсолютизм. — Росийско-японьска війна*).

Нині в суботу о 4-тій годині пополудни відбуде ся перше засіданє австрийскої Делеґациї. Члени угорскої Делеґациї відбули вже вчера вступну нараду, а нині пополудни о 6-ій годині відбуде ся конституцийне засіданє угорскої Делеґациї. Завтра, в неділю о 1 ій годині пополудни появить ся Делеґация у Єго Вел. Цїсаря.

Справа заміни конституциї абсолютизмом виринає чим раз більше і стає щораз голоснійшою, а підносять єї і ширять вдасєь всї нїмецкі посли без вимки і без взгляду на їх партийні відносини. Річ певна, що навіть і ті Нїмцї, котрі противлять ся правлїню за помочию §. 14, готові би подати руку до заведеня абсолютизму, бо сей забезпечив би їм верховодство в Монархії і панованє в Чехії. Гадку заведеня в Австриї абсолютизму підніс сими днями також і др. Віктор Фукс в Сальбах на зборах католицкого товариства політичного для Зальцбурґа. В бесїдї своїй, виголошеній перед численною публикою, сказав доктор Фукс між иншим, що від сего або якогось ново вибраного парляменту не можна сподївати ся успішного і тревалого залагодженя національних справ. Бесїдник розбирав відтак всїлякі способи, предкладані з ріжних сторін для поправи положеня і заявив, що лиш приказове виступленє корони могло би довести до дїйстної поправи наших сумних відносин парляментарних. Длятого у всїх кругах населеня відзивають ся вже голоси, що лиш в дорозї застановленя на короткий час парляментарної конституциї і заведеня тимчасового абсолютного правлїня корони можна би лиху зарадити. Бо лиш оптимісти або короткозорі полїтики можуть гадати, що наш тяжко хорий парлямент або евентуально ново вибраний парлямент можуть в сїм напрямі зробити якусь зміну.

З поля росийско-японьської війни наспіли такі вісти, з котрих можна вносити, що Японцї старають ся щораз більше обійти армію Куропаткіна з боків а противно Росияни уступають ся щораз більше взад і мабуть переносять ся вже з Мукдену до Харбіна. З Нючвану доносять іменно:

Ватаги розбишаків непокоять охрестність Нючвану і зловили кількох тутешних богатих підприємцїв, щоби дістати за них окуп. Припускають, що заступник адмірала Алексїєва в Пекінї, Павлов, старає ся намовити хіньске правительство, щоби оно обняло адмінїстрацию тутешних сторін. Велика армія японьска поступає в північно-західнім напрямі на Суцян. Сила єї ще незвістна, однак припускають, що мусить бути значна. Припускають тут, що Росияни переносять ся зі своєю армією з Мукдена до Харбіна. Порт Артур єсть зовсїм замкнений а зелїзниця і телеґраф перервані. Власти росийскі мимо того увіряють, що три рази на тиждень можна буде получити ся з Порт Артуром за помочию спеціяльного курієра. Росияни збурили в тих сторонах свої двірцї зелїзничі і знищили запаси поживи, щоби нїхто не міг їх взяти. Знищили великі доми, належачі до Хінців і знаходячі ся в Нючвані в руках хіньских купців запаси товарів, найзначнїйші в цїлій Манджуриї, вартости около 50 міліонів долярів золотом.

Цікаву розмову з японьским послом в Льондонї, віце-графом Гаяші подає льондонський кореспондент парижскої ґазети „Matin.“ На питанє, чи Японцї обсадять Нючван? — відповів Гаяші: Скоро Росияни опустять се місто, то ми єго обсадимо. То велике місто буде нам служити за знамениту основу. Ми прийдемо туди від сторони моря. — Питанє: Які наміри мають Японцї що до Порт Артура? — Відповідь: Ми возьмемо Порт Артур. Я бодай о тім переконаний. — Питанє: Чи від моря, чи від сушї? — Відповідь: Від сушї, але я ще не знаю чи приступом, чи виголодженєм. — Питанє: А Владивосток? — Відповідь: Владивосток ду-

---

4)

КУДОЯРОВА ПЕЧЕРА.

(*Оповіданє з старини — подав Сергій Браїловский*).

(Дальше).

— Ватри розкладати не треба, а закурити люльку можна! — спокійно сказав сотник козакам, котрі відвязували мішки від задних лук сїдел, діставали звідтам хлїб з салом і жадно заспокоювали голод.

Давид Пушкаренко присїв на лежачу столїтну сосну і покурюючи коротеньку люльку, глубоко задумав ся, забувши о їдї. Єго лице і без того суворе, зробило ся ще строжше і було так само хмурне, як і небо, покрите скоро жевучими облаками; оно ще більше висхло і лише живі, невеличкі сїрі очи сьвітили ся як углики з під насуплених густих бров. Много перетерпів і передумав він за послїдні три чотири місяцї, від того самого дня, коли Семен Безпалий, один що спас ся перед шайкою Кудояра, приніс сумну вість о тім, що розбійники перебили цїлу дружину, що проводила панію сотничиху, а саму єї і Охріма взяли в полон.

— Де она тепер, моя голубка? — думав старий муж о своїй молодій женї. — Може бути томить ся в якій небудь ямі або землянцї, голодна і холодна, зі звязаними руками і ногами, а може єї вже й давно на сьвітї нема.

При тій гадцї похололо в нїм серце і від внутренного болю він сильно кряхнув.

— Ну, коби лиш добрати ся до їх нори — всїх перестріляю проклятих і перевішаю! — грозив він розбійникам, що забрали єму жену. — Я їм покажу себе і они нїколи не забудуть сотника Пушкаренка! Головно захопити-б менї їх ватажка, якогось волоцюгу Кудояра — тодї з живого шкіру здру а дізнаю ся, де моя Настя. Колиж они єї убили, то замучу і єго самого і єго шайку в найлютїйший спосіб, зварю в кітлах, поломлю на колесї, привяжу до диких коний...

Він задихав ся від гніву, полискуючи своїми маленькими очима.

Нараз він підняв голову і почав прислухувати ся. Єму видало ся, що затихаючий вечірний вітер доніс якісь неясні звуки. Насторожили ся і всї козаки. Минуло пять хвиль і ті самі звуки повторили ся знов, але вираззнїйше. Тепер можна було на певно сказати, що то чути було людскі крики.

— Здаєть ся, Кудоярцї працюють — шепотом сказав Пушкаренкови підійшовший до сотника Семен Безпалий.

Пушкаренко встав з сосни, сховав люльку в кишеню черкески і обвів очима цїлу поляну, роздумуючи над чимсь.

— Ось що, хлопцї — почав він давати прикази спокійним голосом, голосом досьвідного, посивілого в боях начальника: — ви всї сїдайте на коний, огляньте мушкети, щоби не відсирів на курках порох, а й на пистолети з шаблями не забудьте. Стійте тут готові. А ти, Семене, перейдя осторожно туди, звідки чути крики, влїзь на дерево, як буде треба, і підглянь, що таке там дїє ся. Я пійду за тобою.

Безпалий скоро скинув черкеску, привязав єї до сїдла свого коня, передав поводи товаришеви і в кафтанї з двома пистолетами за поясом пустив ся через поляну в ліс. Скоро щез за темно-червоними пнями сосон.

Сотник сїв на коня, заждав яких десять хвиль і сказавши готовим до походу козакам: „Як свисну, щоби сейчас бігли на поміч!“ — рушив кроком з місця і щез за тими самими соснами, котрі скрили і сотенного хорунжого.

VI.

Прощальний пир.

На звістнім вже читателеви підвисшенім виступі над рікою Знобівкою в ріжних місцях горять ватри з сухих, лише що зрубаних галузок сосон. Довкола ватер в найріжнороднїйших одягах і поставах розложили ся розбійники з шайки Кудояра. Їх було двайцять пять, они розбили ся на купки і варили собі обід.

В однїй з купок, близькій до того краю виступу, де була печера Кудояра, ішла оживлена, але тиха бесїда. Говірливий земляк Кудояра Євтух Носач, одітий в контуш ясно червоної краски і чорні бархатні шаравари — добича з убитого перед роком богатого проїзжого козака — сидів, підобравши під себе ноги на турецкий лад, з кусником баранини в ру-

же добре укріплений іменно же від сторони моря. Ми не будемо брати ся до сего від сторони моря. Впрочім нам і не пильно до битви з чотврома тамошними кораблями, они нам не шкодять. — Питане: А Ялю? — Відповідь: Ми там панами; се звістно добре, а коли ще появляють ся в долинї які козаки, то нам се не вадить. — Питане: На кілько числите російску армію? — Відповідь: Може на 250.000 мужа. — Питане: Чи не сподїваєте ся яких важних вістий? — Відповідь: Сподїваюсь вісти про велику битву коло Ляоян на полудни від Мукдена, де Куропаткін сконцентрував яких 100.000 мужа. — Питане: А кілько мужа поставлять Японцї против Росиян? Гаяші відповів коротко: Більше. При сій нагодї сказав ще Гаяші, що обави деяких французских ґазет о інтереси Франциї у всхідній Азиї суть безосновні, бо французскі і японьскі інтереси не стоять там нигде в суперечности з собою.

Новинки.

Львів дня 14-го мая 1904.

— Перенесеня. Міністерство торговлї перенесло старших управителїв почтових: Йосифа Чачку з Бучача до Перемишля, а Ів. Капустиньского з Перемишля до Бучача, поручаючи їм управу тамошних почтових урядів.

— Перенесене почтового уряду. З днем 16 с. м. переносить ся почтовий уряд в Хотилюбі до місцевости Брусно нове. Округ доручення нового почтового уряду будуть становити громади Брусно нове, Брусно старе, кольонїя Дайчбах і Рудка.

— Сїльский листонос. З днем 1 червня с. р. заводить Дирекция почт при почтовім урядї в Баворові службу сїльского листоноса для місцевостий Грабовець, Білошкірка, Застїнка і Заставе.

— З Борислава доносять, що в середу згорів там закон нафтовий підприємцїв Лукавець і С-ка. Шкода виносить 20.000 К.

— Забава на Високім Замку в реставрацийнім огородї відбуде ся в четвер в день Вознесеня Христового заходом львівского „Сокола“ і „Рускої захоронки“. Програму забави, богату в новости, оголосить ся в слїдуючім тиждни.

— До ради надзираючої тов. „Днїстер“ вибрано на оногдашних загальних зборах: дра Т. Кормоша, адвоката з Перемишля; дра Костя Левицкого, адв. зі Львова; ем. радника суду Льонгина Рожанковского з Золочева, дра Дамяна Савчака, Тита Реваковича і Антона Дольницкого, радників суду зі Львова. Заступниками членів Надз. ради вибрано: о. Евг. Гузара, Костя Паньківского, Кароля Підляшецкого і Рафаїла Стеблецкого зі Львова та дра Омел. Калитовского з Тернополя. До ревізийної комісиї війшли: Юліян Січиньский, Емил. Куницкий і Мик. Мельник, а як заступник Григорий Щирба з Яворова.

— Загальні збори тов. взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові відбули ся в четвер по полудни в будинку тов. „Просьвіта“. По відчитаню і принятю протоколу з попередних зборів і по зложеню звіту дирекциєю, принято на внесене ревізийної комісиї звіт і удїлено дирекциї абсолюторию. З чистого зиску 12.085·06 К ухвалено призначити до резервового фонду 3.000 К, на дивіденду від удїлів 6 прц. то є 5.735·60 К, на публичні і добродїйні цїли 2.000 К, а 1.349·46 К перенести на слїдуючий рік. Збори тревали близько 2 години.

— Огнї. Дня 3 мая с. р. о годинї 12 в полудне вибух огонь в селї Убине коло Задвіря в повітї каменецкім і до 4 годин при сприяючій посусї і сильнім вітрі знищив цїле село разом з приходством. Згоріло понад 130 господарств, з чого ледво $\frac{1}{4}$ часть була обезпечена від огню. З цїлого села остались тілько церков, школа, двір і около 20 біднїйших господарств. Ратунок був неможливий з причини посухи і сильного вітру і хотяй на місце огню прибуло аж 5 сикавок пожарних, огню спинити не було можна. Згоріло все, що було в хатах, в будинках, на подвірях, а в садах деревина вигоріла. Крім худоби, що була вже на пасовиску, люди нїчо не виратували, бо були всї в поли при роботї. Остались отже без хати, без хлїба і без одежи. Одному селянинови згоріла пара коний і кілька штук худоби, що були в стайни. Біднї погорільцї в розпуцї. Шкода, ще докладно необчислена, виносить около 100 тисяч корон. Конечна скора поміч. Жертви належить надсилати на руки о. Зельского гр. к. пароха в Убиню п. Задвіре, або на руки гром. зверхности. — В Радівцях на Буковинї згорів в ночи з пятницї на суботу одноповерховий готель „Централь“, найбільший в тім містї. Огонь вибух в стайни і скоро перекинув ся на готель. Ратунок був тяжкий бо в кирницях сего року єсть мало води. На щастє не було вітру і пожар не розширив ся на сусїднї доми. Причина огню незвістна. Шкода була обезпечена. — В Поперлях коло Борислава згоріло оногди 15 господарских загород. При огни ранив ся тяжко один селянин, а 2 корови згоріли. Шкода була необезпечена. — В Журавинах, бучацкого пов., згоріли оногди всї двірскі будинки, вартости кількайнайцять тисячів корон. Причина огню незвістна.

† Помер у Львові Йосиф Кузнарович, секретар повітовий Намістництва, дня 11 с. м. в 66-ім роцї житя.

— Отворене Захоронки в Станиславові. Торжественне отворене „Рускої захоронки“ в станиславівскій парохії відбуло ся в четвер 12 с. м. завдяки стараням рухливого кружка рускої інтелїґенциї пань і панів зі Станиславова і околиці. В тій цїли винанято на разї дім зложений з 3 комнат, передпокою з верандою, з просторим подвірєм, з господарскими забудованями в околица здоровій при улици Обшарній ч. 1078 в Княгининї селї, зараз за рогачкою, так що Захоронка становить осередок біднїйшого населеня, передмістя Галицкого в Станиславові і Княгинина села, потребуючого для своєї дїтвори старанної опіки. Недалечко Захоронки находить ся нова мурована церква Покрова Пр. Діви. Ведене Захоронки обняли три Сестри Служебницї Пресьв. Діви. З нагоди отвореня Захоронки, відправив о. Кл. Кульчицкий, парох Підпечар, головний ініціятор того заведеня, Службу Божу в церкві Княгинина, а о. Остап. Шмериковский, катедр. сотрудник пояснив в проповіди значінє і пожиток Захоронки як і духовного Стоваришеня СС. Служебниць, котрі в Княгининї селї осїдають, щоби вести Захоронку, в слабостях нести мешканцям поміч і дбати о опрятність і чистість в церкві. Церква була повна парохіян з Княгинина; явили ся також представителї інтелїґенциї зі Станиславова в невеликім числї. Сьвященників було 7. В домі Захоронки відправив крилошанин парох о. Богонос водосьвятє і благословене дому. При кінци промовив теплим словом до присутних 5 СС. Служебниць, котрих настоятелька прибула та-

---

ках надїтої на довгий залїзний прут і обертав мясо над горючим огнем. Мясо червоніло, шипіло і каплї товщу падали з него на вуглє. По почервонїлім лици Євтуха котив ся струями піт, котрий він старанно витирав полою дорогого контуша.

— Але й побенкетуємо нинї, братчики, на славу! — промовив він до зібраних довкола него шістьох, сїмох товаришів і змочував припікану на огни баранину солию, що стояла побіч него в деревляній мисочцї.

— Нинї побенкетуєш, а завтра що будеш дїяти без атамана — відповів єму понуро хрипким голосом чорний, немов осмолений розбійник в витертім кафтанї і ясно-синїх дорогих шараварах.

— Не плач, Барило, за атаманом, плач лїпше за своєю головою! — напів жартом а напів нагадуючи замітив єму товариш, що вигрібував з ватри горячий вуголь, аби закурити люльку.

— А щож, братчики, Барило правду каже! — відозвав ся голоснїйше молодий паробок, бездомний волоцюга, що недавно пристав до шайки волоцюгів. — Де ми дїнемо ся, коли покинемо роботу в Голубівскім лїсї? Атже нам одна дорога — два стовпи з півперечницею.

Слова паробка подїлали на розбійників і они замовчали, немов би кождий поглянув в свою будучність і остовпів перед сумною картиною вічної самоти і вічної тревоги за свою долю.

— І що таке стало ся з ним — не можна зрозуміти, братчики! — почав бесїду Барило, що не любив гробового мовчаня. — Був як слїд атаман, нарід грабив, убивав, нїкого не щадив, а тут нараз: „нїкого не руш!...“ Диво та й годї!

— Ех ти, Барило, правдива ти барила з дубовими клепками — жартував з товариша Євтух Носач, облизуючись на вид сочистої баранини, котру за малу хвильку було вже можна їсти. — Заливаєш очи хмелем то й не бачиш нїчого. Скажи ти менї, циганьске племя: чи наш атаман перше так жив, як тепер живе? Хто з ним тепер в печері сидить та солодкі річи говорить? Тепер зрозумів — що? — закінчив Євтух, глядячи насьмішливо на понурого Барила.

— Я то зрозумів, але чи ти розумієш, що плетеш? — відгриз ся обиджений Барило. — Погадаєш, який мудрий Соломон найшов ся, що всї загадки рішає! Коли атаманови сподобала ся баба, то чому не взяти єї собі за жінку. А то ремесло по що закидати?

— Ось тому іменно і покидає ремесло наш Михайло Степанович, що того желає Анастазия Дмитрівна. Виж братчики не гадайте, що наш Михайло Степанович перше не знав Анастазиї Дмитрівни! — обернув ся він до всїх товаришів, втикаючи прут з готовим кусником баранини в землю. Він єї навіть дуже добре знав і іза неї кинув ся на то ремесло.

— Ну, але й брехач же ти, Євтух! — перебили єго товариші. — Бреши, але міру знай!

— Чомуж бреши? — з жаром боронив ся Євтух. — Коли хочете, то я розповім вам цїлу справу, як оно було.

— Добре, говори, але не прикрашуй своїм медовим язиком — згодили ся товариші.

Євтух Носач закурив люльку, сїв на землю, підобрав ноги і почав: „Давно то дїялось, братчики! Майже сїм лїт минуло від тої пори. Михайло Степанович Кудояр жив тодї в Сївску і називав ся Бочаренком. Жив він як треба, по Божому, з старенькою матерію, жив не богато, не бідно, а так по серединї. В тім самім містї жив богатий козак Дмитро....

— Братчики, іде! — крикнули два слухачі і всї розбійники встали. На горбок виходив з своєї печери Кудояр. На єго лици сьвітила ся якась лагідність і доброта; але в очах, що часто довго задержували ся на окружаючих, легко було вичитати тайний смуток.

Він був одїтий в контуш з червоного сукна і такі ж шаравари; голову вкривала сива баранкова шапка з синим атласовим верхом, що дуже добре видавала ся при єго чорних кучерах і бородї. В такій одежи він видавав ся молодим богатим паном, а не страшним атаманом розбійників. Наблизивши ся до першої купки розбійників, він дав знак, щоби підійшли і другі. Скоро всї станули довкола атамана.

— Нинї, братчики, бачу ся з вами послїдний раз — промовив Кудояр тихим, зворушеним голосом, а розбійники поопускали свої голови. — Половину свого богатства і добра лишаю вам. Роздїліть самі по рівній части і живіть, як хто хоче. Я сам завтра рано далеко звідси. Виберу денебудь яке добре місце і стану господарем, буду сидїти дома і Господа молити о прощене тяжких своїх гріхів. Радив би я і вам зробити так само. Лише нїколи не признавайте ся один до другого і не згадуйте о Кудояровій печері. А кому хоче ся і дальше вести вільне житє по темних лїсах, то й нехай іде звідси далеко. Моя послїдна воля, щоби та страшна печера, котра тілько лїт служила менї за притулок, не стала проклятим місцем. Хочу, щоби тут молили Бога за мою грішну душу всї люди, а з ними і церковні служителї. Лишаю цїлий боклаг червінцїв і прошу котрого небудь з вас передати Голубівцям, щоби побудовали над моєю печерою сьвяту церков....

Він перестав, тяжко зітхнув і помовчавши хвилину, закінчив: — Спасибі, братчики, за дружбу і службу. Не поминайте лихом, а наше пра-

кож, як і до родичів, щоби свій скарб, дітий з повним довірєм віддали в їх опіку, подякував комітетови за здійснене сего богоугодного діла, зазначуючи, що ще з 4 таких Захоронок придало би ся в станиславівскій парохії. Окликами і многоліттєм Сьв. Отцеви Пію X. і Є. В. Цісареви, Митрополитї Андрееви і присутним покінчило ся торжество. Присутні скинули при тій нагоді лепти на уряджене Захоронки.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщуе: Після оголошеня заміщеного в „Wiener Zeitung" роздасть ся в дорозі офертовій: роботи земні і огородженя, доставу і осаджене нормальних знаків і каменів граничних для перебудови двірця зелїзничого в Триесті-Ст. Андре. Для уряджженя складів дерева понизше Серволї, роботи земні і шутроване, роботи надземні, будинки і огородженя, достава і осаджене нормальних знаків і каменів граничних. — Оферти треба вносити найпізнїйше до 16 мая с. р. до 10 години в полудне в ц. к. Дирекцнї будови зелїзниць у Відни (Gumpendorferstrasse) 10. Услівя і пляни можна переглянути в висше згаданій ц. к. Дирекциї і в ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Триєсті.

— Галицко-віденьский звязок зелїзничий. З днем 1 мая, а о скілько наступить підвисшене належитостий перевозових, з днем 15 мая 1904 увійде в жите додаток V. до тарифи часть II. з 1 серпня 1900. — В додатку тім заміщені: доповненя постанов тарифових, зміни постанов реекспедицийних, нові цїни единичні для стаций шляху Львів-Самбір в руху з Віднем (дворець зелїзниці північної і зел. держ.) і з Відни (зелїзниця над берегом Дунаю) змінини тариф стацийних для товарів обчислюваних після тарифи клясової в руху з Віднем (дворець зелїзниці північної, зел. держ. і зелїзниці над берегом Дунаю), тарифи стацийні для перевозу різаної худоби і сьвіжого мяса до Відня, дворець зелїзниці північної і дворець зел. держ. і до Відня галї торговлї. — Тарифа виімкова XV. і цїлком змінений виказ речинців достави.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 11 мая: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·50 до 8·70; жито 6·25 до 6·50; овес 5·50 до 6·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ріпак 9·15 до 9·40; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·70 до 10·—; вика 5·25 до 5·75; бобик 5·75 до 6·25; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшинабіла 50·— до 75·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Білград 14 мая. Король Петро виїхав нині рано до Ніша, де о 11 год. перед полуднем мае стрітити ся з кн. Фердинандом болгарским. З королем поїхали президент міністрів і міністер справ заграничних

Льондон 14 мая. Доносять, що на приказ Алексїєва висаджено у воздух місто Дальний. Бодови портові і доки в Дальнім коштовали 30 міліонів рублів.

Льондон 14 мая. Японьский торпедовець, що нищив міни положені Росиянами в заливі коло Дального і хіньского місточка Талієнвану, розірвала міна. Єсть то перший военний корабель, котрий стратила Японія.

Рим 14 мая. Правительство італїяньске не приняло протесту папи в справі гостини Любета в Римі.

Шангаїкван 14 мая. Приватний лист з Нючвану з дня 12 с. м. доносить, що сильна японьска дивізия знаходить ся 20 миль на полудне від Нючвану.

Петербург 14 мая. Кореспондент росийскої аґенциї телеґрафічної доносить з Мукдену, дня 13 с. м.: Після наспівших тут вістий Японцї заняли знову Пулянтїєн (Порт Адамс), в наслїдок чого сполучене з Порт-Артуром знов перерване.

Токіо 14 мая. Бюро Райтера доносить про страту японьского торпедовця ч. 48: Торпедовець той по рядї бомбардовань і рухів виконуваних в цїли знищеня мін та инших перешкод в пристани Кір і Діб розірвала міна. Японьскі торпедовцї ч. 48 і 49 відкрили в заливі Кір велику міну і хотїли довести єї до вибуху. Міна однак не експльодувала. Нараз настав вибух міни, котрий розірвав торпедовець ч. 48 на дві части. Корабель затонув до 5 минут. Лодки ескадри поспішили на поміч і виратували залогу. Три инші міни зроблено нешкідливими.

щане закінчіть пиром. Гуляйте нині, кілько хочете, залийте зеленим вином минувше жите, забавте ся так, щоби все минуле видалось вам довгим і тяжким сном. Вина не жалуйте, викочуйте із складу найлїпші бочки. Ну, братя, зачинайте, а я піду до своєї печери.

Поклонивши ся, він виступив з круга і зійшов з горба. Розбійники довго гляділи мовчки за ним, відтак почали о чімсь говорити, спершу тихо, відтак голоснїйше і голоснїйше.

За які три години, коли настав осїнний вечер, цїла поляна була повна руху і гамору. Розбавлені розбійники сиділи коло ясно горіючих ватер живописними купками; побіч них стояли збани і бочівки з напитками; всї пили, співали, веселили ся, викрикували імя атамана, нераз викликали єго з печери, цїлували ся з ним, плакали, знов співали молодецкі пісні і не причували тої біди, що повисла над їх головами....

VII.

Зловили зьвіра.

Глубока північ. О яких пятьсот кроків від Кудярової печери задержав ся Давид Пушкаренко з своїм відділом, найшовши вхінци нору розбишаків.

Козаки осторожно завязували мішками морди коний, щоби іржанєм не зрадили розбійникам їх присутности і привязували поводи до дерев. Пушкаренко шепотом, скоро видавав прикази.

— Ти, Семене, возьми з десять козаків — говорив до хорунжого — спусти ся в лїщину і обійди леговища від сторони ріки, щоби хто з розбійників не утік за ріку. А обходи осторожно. Коли засядеш на місци, дай знати — завий вовком, але не голосно.

Безпалий скоро обійшов відділ, шепнув кільком козакам приказ сотника і тихо щез в темноті ночи, скрившк ся в корчах лїщини.

— А ви хлопці — приказав Пушкаренко оставшим ся козакам — розділїть ся і ланцухом обходїть розбійничу нору. Они нині перепили ся і спять мертвецким сном. Сторожі нема. Як підійдете близько до розбійників, рубайте їх насамперед шаблями, а відтак вже наздогін стріляйте з мушкетів і пистолетів. А уважайте, не випустїть їх атамана. Єго треба живцем зловити. Не бийте і женщин, коли будуть.

Минуло пів години. Відділ під проводом Пушкаренка притаїв ся за соснами. Ждали лиш умовленого знаку від Семена Безпалого.

При горіючих ще ватрах леговище розбійників представляло живописну картину. Розбійники, що позасипляли, де хто сидів, подібні були до убитих. Видавало ся, немов би лихий Татарин напав несподївано на бенкетуючих людий, посїк їх кривими шаблями, поперевертав бочки з вином, розкидав посуду, спалив дім, розвалив єго і щез в степу на легких конях, лишивши побитих на добичу хижим птицям і лїсній зьвірині. Так спали попиті розбійники, перебиваючи нічну тишину своїм голосним хропотом. Спала глубоким сном півночи і варта, поставлена при входї до печери.

(Конець буде).

Поїзди льокальні

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 по полудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в неділї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що неділї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 7·10 рано, 9·30 і 11·45 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·17 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Жовкви** 11·10 вечером (що неділї).

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в неділї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в неділї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Видїл краєвий
ЧВ. 41.134.

Оповіщене.

В краєвих низших школах рільничих в Березници п. п. Стрий, в Городенцї, в Ягольници, в Кобірничах п. п. Кенти, в Суходолї п. п. Коросно, розпочинає ся рік шкільний 1904|5 з. днем 1 липня 1904 р.

Краєві низші школи рільничі мають на цїли образоване передовсїм синів селян на уздібнених практичних господарів.

Цїлий курс науки треває три роки.

Всї ученики мешкають в закладї.

Оплата за удержане в закладї виносить 150 К піврічно.

Незаможні ученики можуть бути приняті на кошт фонду краєвого, то значить дістають безплатно помешкане, харч і одїж.

Подагя о принятє до котроїнебудь з повисше згаданих шкіл рільничих належить вносити найпізнїйше до 15 червня с. р. до Дирекциї школи.

До поданя, котре єсть вільне від стемпля, належить долучити:

1) метрику на доказ, що кандидат скінчив 16 лїт,

2) сьвідоцтво здоровля виставлене лїкарем,

3) сьвідоцтво шкільне з окінченя народної школи і сьвідоцтво моральности,

4) сьвідоцтво убожества, если кандидат убігає ся о принятє на кошт фонду краєвого.

З Видїлу краєвого

Королївства Галичини і Володимириї з Великим Князївством Краківским.

У Львові, дня 27 цьвітня.

З друкарнї Вл. Лозиньского — під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).